

Arrest

nr. 178 494 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juli 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, via een op 17 februari 2013 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 19 juli 2016 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 17 augustus 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.02.2013 werd ingediend door :

[T.R.] [...]

nationaliteit: Russische Federatie

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (het voorgelegde attest van inburgering, de gevolgde cursussen Nederlands, Duits en maatschappelijke oriëntatie en de uitgebouwde vrienden- en kennissenkring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure, en tijdens de onontvankelijk verklaarde aanvraag art. 9ter, en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 01.09.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd op 22.12.2010 afgesloten met een beslissing ‘weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook de aanvraag art. 9ter, ingediend op 13.12.2010, werd, nadat ze op 25.01.2011 onontvankelijk werd verklaard, met een negatieve beslissing afgesloten, dit op 27.10.2011.

Betrokkene betekende op 12.12.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos geen gevolg daaraan te geven en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput.

De tweede aanvraag art. 9ter, ingediend op 22.12.2011, werd afgesloten op 24.05.2012 met een onontvankelijke beslissing. Zij betekende deze beslissing op 14.11.2013.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, zowel van een asielprocedure als van een aanvraag om machtiging tot verblijf, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat zij vreest voor een terugkeer omwille van de gekende problemen en de onleefbare situatie ginds, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat ze vreest voor een terugkeer, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat haalt aan dat betrokkene, gezien zij momenteel in België verblijft, de aanvraag zou moeten indienen bij de Belgische diplomatieke post in België en dat dit onmogelijk is omdat de wet voorziet dat

in dergelijk geval de aanvraag moet ingediend worden bij de burgemeester van de verblijfplaats. Hieruit volgt, volgens de advocaat, dat de aanvraag ontvankelijk moet verklaard worden. Deze argumentatie berust echter op een verkeerde lezing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, gezien de reguliere procedure inhoudt dat de aanvraag wordt ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. België is vooralsnog niet het buitenland.

Meester Blomme stelt dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien de wetgeving hierover niets voorziet. Er dient op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag artikel 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag artikel 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Artikel 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Wat betreft het aangehaalde element dat een terugkeer om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen omslachtig en duur zou zijn, dient opgemerkt te worden dat voor alle vreemdelingen die hun aanvraag via de reguliere weg indienen, geldt dat zij geconfronteerd worden met de kosten en de omweg. Betrokkene toont niet aan waarom voor haar een uitzondering op de vreemdelingenwetgeving gemaakt zou moeten worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene in België nooit enige aanvaring gehad heeft met de strafrechter, dat er bij haar weten lastens haar ook geen strafonderzoek hangende is en er derhalve geen sprake kan zijn of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij zou kunnen verblijven, eventueel in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in haar land van herkomst en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Ook vraagt betrokkene te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke haar in haar huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van haar verblijf onder de vorm van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maand. Het is onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 17 augustus 2016 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [T.R.]

[...]

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op haar vraag om de kosten van het geding ten laste van verweerder te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoekster de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Verzoeksters raadvrouw weerlegt deze vaststelling ter terechtzitting niet.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert gespreid over vijf middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldighedsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en het verbod op discriminatie, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending redelijkheidsbeginsel.

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen*
- de aangehaalde elementen inzake integratie edm. worden niet onderzocht omdat zij behoren tot de gegrondheidsfase*
- de duur van de asielpro[c]edure was niet onredelijk lang*
- de ingeroepen onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst kan niet worden aanvaard*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster verblijft in België, heeft zich goed geïntegreerd, zij verblijft hier sedert thans 7 jaar en dit zonder enig probleem, en toch wordt haar aanvraag tot regularisatie van haar verblijf zomaar zonder onderzoek ten gronde afgewimpeld.

Verzoekster meent in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met alle elementen van integratie en die wel degelijk aanleiding kunnen geven tot een legaal verblijf in hoofde van verzoekster.

Indien met al dit elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan/kunnen leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als geen enkele van deze veelheid aan elementen kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW in de mate dat het toepassingsgebied van dit artikel dermate wordt ingeperkt dat het geen toepassing meer kan vinden in het geval van verzoekster.

In het kader van de regularisatiecampagne september-december 2009 werd door de bevoegde dienst aangenomen dat een verblijf van zelfs twee en een half jaar in welbepaalde gevallen kon leiden tot een regularisatie op basis van humanitaire redenen.

Verzoekster verblijft hier ondertussen 7 jaar, zodoende dat door de lange duur van haar ononderbroken verblijf in België evenals de lange duur van haar procedures, weze asielprocedures (meer dan 1 jaar en drie maand), procedures art. 9 TER VW (bijna drie jaar als rekening gehouden wordt met de kennis[...]geving van de beslissing) en de procedure art. 9 BIS VW (meer dan drie jaar).

In de 7 jaar dat verzoekster in België verblijft was zij voor het merendeel van de tijd in afwachting van een beslissing op haar verschillende aanvragen, en het kan haar niet ten kwade geduid worden dat deze aanvragen om redenen buiten haar wil pas na jaren werden beoordeeld, en zij in de tussentijd gebruik maakte van de tijd om zich te integreren in de Belgische maatschappij.

[...]

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoeksters in haar verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster met België heeft.

Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van enige asielaanvraag en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd[...] erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België thans niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als grond voor regularisatie.

De bewering alsof er geen specificaties zijn opgenomen in het verzoekschrift betreffende de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, ontslaat verweerster niet om zelf een afdoende en grondig onderzoek te verrichten naar de toestand ter plaatse.

Dat bovendien in de bestreden beslissing al te absoluut wordt geargumenteed waar er wordt vermeld dat de integratie niet dienstig zou kunnen ingeroepen worden terwijl nochtans de procedure art. 9 BIS VW nu juist bestemd is om op basis van integratie en humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen.

Dat het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW anders is dan dit van andere procedures en niet dienstig kan verwezen worden naar de mogelijkheid van andere procedures zonder in concreto te motiveren waarom de huidige aanvraag wordt afgewezen.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat dient vastgesteld dat verzoekster reeds in België verblijft zonder legaal verblijf, en dit sedert vele jaren, en haar centrum van belangen gedurende ondertussen 7 jaar ononderbroken in België heeft gelegen en het wenselijk voorkomt dat verzoekster tevens legaal verblijf bekomt, en het nodige kan doen teneinde eigen inkomsten te verwerven.

Dat het buiten de wil is van verzoekster dat dit niet is kunnen doorgaan.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoekster steeds de wil om te werken heeft gehad en bereid is om deze desgewenst onmiddellijk aan te tonen.

Dat het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om zelfde redenen als voormeld ook het medegaande bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden.

[...]

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoekster tot op heden in België verblijft en zodoende dienstig zich kan beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk geenszins afdoende gemotiveerd is geworden.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekster om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RVV te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk en dus niet zou kunnen behandeld worden.

De redenen die door verzoekster werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing worden alle ingeroepen elementen zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen.

[...]

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat het ondertussen zeven jaar durend verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt “ Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Dat verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen meer dan zeven jaar*
- de verzoekster is totaal verankerd*
- er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid*

Dat ingeval verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren verzoekster haar situatie ten zeerste ontwricht zal zijn.

“Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestu[u]rlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekster geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in diens persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is, maar bovendien ook het onherroepelijk verlies betekent van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf.

[...]

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Dat de situatie tot op heden in het land van herkomst er een is van willekeurig geweld waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW en bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker."

4.2.1. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster stelt in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld. Zij benadrukt dat zij zeer goed geïntegreerd en verankerd is in België, dat zij reeds zeven jaar in het Rijk verblijft en dat zij werkbereid is en meent dat onterecht werd geoordeeld dat uit deze gegevens niet kan worden afgeleid dat er een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bestaat.

De Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van een landstaal en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie, inclusief de lokale verankering, in regel niet als gegevens waaruit een buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). Het is evenmin kennelijk onredelijk om het loutere feit dat verzoekster reeds een zekere periode in het Rijk verblijft als een reden te beschouwen waarom zij niet

overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou kunnen aanvragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekster gaat met haar betoog daarnaast voorbij aan het feit dat verweerder niet heeft gesteld dat de door haar aangevoerde gegevens er aan in de weg staan dat haar een verblijfsmachtiging wordt toegekend. Verweerder heeft slechts geduid dat deze elementen hem niet toelaten te concluderen dat er een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bestaat. Haar standpunt dat het onredelijk is dat niemand tot een verblijf kan worden gemachtigd zelfs indien een veelheid aan gegevens hiertoe een reden zouden kunnen vormen is dan ook gebaseerd op een foutieve lezing van de bestreden beslissing en een verkeerd begrip van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar de regels die werden toegepast tijdens de *“regularisatiecampagne van september – december 2009”* is niet dienend, daar de bestreden beslissing geen antwoord vormt op een aanvraag die werd ingediend in het kader van een regularisatiecampagne en de instructie van 19 juli 2009, die werd gehanteerd bij voormelde regularisatiecampagne, bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 door de Raad van State werd vernietigd. De Raad van State oordeelde dat deze instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 dient deze te worden geacht nooit te hebben bestaan en kon verweerder er geen toepassing meer van maken.

Verzoekster stelt nog dat het enkele feit dat zij niet werd erkend als vluchteling niet impliceert dat zij de situatie in haar herkomstland niet meer zou mogen invoeren als een omstandigheid die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om naar dat land terug te keren om er een aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen. In dit verband dient te worden gesteld dat verweerder geenszins heeft gemotiveerd dat verzoekster eventuele problemen in haar land niet zou mogen aanvoeren ter staving van het bestaan van een buitengewone omstandigheid. Verweerder heeft slechts aangegeven dat verzoekster heeft nagelaten om enig bewijsstuk aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat dergelijke problemen bestaan. Het is ook aan verzoekster om het bestaan van een buitengewone omstandigheid aan te tonen. Verweerder dient dit niet in haar plaats te doen. Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar betoog dat indien zij in gebreke bleef om aan te tonen dat de situatie in haar land van herkomst een belemmering zou vormen om naar dat land terug te keren en zij haar verklaringen niet aannemelijk maakte door het voorleggen van enig bewijsstuk, verweerder, nadat reeds was vastgesteld dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet konden worden toegekend, zelf een bijkomend onderzoek zou moeten verrichten. Haar uiteenzetting omtrent het feit dat uit een arrest van Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat een persoonlijke bedreiging niet vereist is om de subsidiaire beschermingsstatus te kunnen genieten en dat het aantonen van een algemeen risico of een situatie van willekeurig geweld volstaat doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat de gegevens die zij aanbracht en waarvan werd vastgesteld dat deze elk op zich geen aanleiding gaven tot de vaststelling van het bestaan van een buitengewone omstandigheid in hun geheel wel een buitengewone omstandigheid vormen en dat verweerder een kennelijke beoordelingsfout maakte of kennelijk onredelijk tot zijn besluit kwam door alle gegevens individueel en nauwgezet te beoordelen. De Raad kan ook niet inzien waarom in casu gegevens die, bij gebrek aan een aanvaardbare toelichting of wegens het ontbreken van bewijsstukken, op zich geen reden vormen om te concluderen tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid samengenomen aanleiding zouden kunnen geven tot een ander besluit.

Door te stellen dat zij een legaal verblijf in België nastreeft en geen belang heeft bij een terugkeer naar haar land van herkomst toont verzoekster ook niet aan dat verweerder enige beoordelingsfout maakte.

Verweerder heeft toegelicht dat hij het feit dat er bepaalde kosten dienen te worden gedragen indien een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere weg wordt ingediend en het gegeven dat er in dat geval een aantal praktische regelingen moeten worden getroffen – door verzoekster omschreven als “*omslachtig*” – niet kan aanvaarden als een reden om verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in België te laten indienen. Verzoekster stelt hiermee niet akkoord te gaan, maar weerlegt hiermee de redengeving van verweerder niet dat de door haar aangevoerde problematiek niet als buitengewoon kan worden beschouwd aangezien een vreemdeling die een machtiging tot verblijf wenst te verkrijgen in regel geconfronteerd wordt met het gegeven dat hij hiervoor kosten dient te maken en met praktische zaken zoals het maken van een omweg.

Voorts moet worden gesteld dat verzoeksters verklaring dat de redenen die zij inriep om haar een verblijfsmachtig toe te staan grotendeels ophouden te bestaan indien zij naar Rusland terugkeert evenmin aanleiding geeft tot het besluit dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip buitengewone omstandigheden dat is opgenomen in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.4. Verzoekster zet verder niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij van oordeel is dat het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel zijn geschonden, zodat deze onderdelen van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk zijn.

4.2.5. De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad ook niet toe een schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet allereerst worden aangegeven dat de eerste bestreden beslissing verzoekster niet verplicht om af te reizen naar een regio waar zij meent slecht te zullen worden behandeld. Daarnaast moet worden benadrukt dat verzoekster ook geenszins aannemelijk maakt dat verweerder enig dienstig gegeven onterecht over het hoofd heeft gezien waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat de bevoegde asieladministratie heeft vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus – wat, gelet op artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, inhoudt dat zij geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakte – en dat zij verweerder geen, laat staan nieuwe, bewijsstukken overmaakte die hem dienden te brengen tot een bijkomend of nieuw onderzoek.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.7. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr.

177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

De door verzoekster aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK